

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 12 maja 2021 r. w sprawach połączonych T-516/18 i T-525/18, Wielkie Księstwo Luksemburga i in. / Komisja, wniesione w dniu 22 lipca 2021 r. przez Engie Global LNG Holding Sàrl, Engie Invest International SA, Engie SA.

(Sprawa C-454/21 P)

(2021/C 382/27)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Engie Global LNG Holding Sàrl, Engie Invest International SA, Engie SA (przedstawiciele: C. Rydzynski, B Le Bret, M. Struys, F. Pili, avocats)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- stwierdzenie, że niniejsze odwołanie jest dopuszczalne i zasadne;
- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 12 maja 2021 r. w sprawach połączonych T-516/18 i T-525/18, Luksemburg i Engie Global LNG Holding i in. / Komisja;
- wydanie ostatecznego orzeczenia co do istoty sprawy zgodnie z art. 61 statutu Trybunału Sprawiedliwości oraz uwzględnienie żądań wniesionych przez Engie w pierwszej instancji, lub – tytułem żądania ewentualnego – stwierdzenie nieważności art. 2 decyzji Komisji (UE) 2019/421 z dnia 20 czerwca 2018 r. w sprawie pomocy państwa SA.44888 (2016/C) (ex 2016/NN) wdrożonej przez Luksemburg na rzecz grupy Engie (Dz.U. 2019, L 78, s. 1), w zakresie, w jakim Komisja nakazuje odzyskanie przyznanej pomocy;
- tytułem dalszego żądania ewentualnego przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- obciążenie Komisji całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi Engie Global LNG Holding, Engie Invest International i Engie podnoszą trzy zarzuty.

Zdaniem wnoszących odwołanie Sąd naruszył prawo i popełnił błąd w ustaleniach faktycznych, określając wąskie ramy odniesienia (i) wyłączając z zakresu definicji tych ram odniesienia dyrektywę o spółkach dominujących i zależnych; (ii) tworząc związek między art. 164 i 166 luksemburskiej ustawy o podatku dochodowym; (iii) uznając, że udziały ZORA stanowią podział zysków; oraz (iv) uznając, że sporne zaliczki na poczet podatku przyznają selektywną korzyść.

Ponadto, Sąd naruszył prawo i popełnił błędy w ustaleniach faktycznych, wykazując istnienie selektywnej korzyści na podstawie luksemburskiego przepisu dotyczącego nadużycia prawa (i) w odniesieniu do zastosowanych ram odniesienia, (ii) w celu zidentyfikowania selektywnej korzyści oraz (iii) w celu dokonania wykładni prawa luksemburskiego.

W konsekwencji podniesienia zarzutów pierwszego i drugiego wnoszące odwołanie stwierdzają, że Sąd naruszył prawo odrzucając argumenty przedstawione przez nie w skardze o stwierdzenie nieważności w odniesieniu do ograniczonych kompetencji Komisji na podstawie art. 2, 3, 4 i 5 TFUE dotyczących podziału kompetencji między Unią Europejską a państwami członkowskimi w związku z art. 113–117 TFUE.

Wreszcie, nakazany przez Sąd zwrot pomocy jest sprzeczny z zasadami pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań.